

Nr 333.

Av herr **Osberg**, *angående nedbringande av läkemedelsprisen.*

När Kungl. Maj:ts förliket är beslutade om ny medicinaltaxa att lända till efterrättelse från och med den 1 januari 1926, hade man nog förväntat en avsevärd sänkning av läkemedelspriset, men detta har icke skett. Man har nog berättigad anledning undra varför icke en sänkning kom till stånd. Tar man del av de inkomster, som apotekare i allmänhet kan gottgöra sig å sina privilegier, synes det som en taxesänkning varit väl-motiverad.

Det finns visserligen en del apoteksinnehavare, som ligger i underkant beträffande inkomst och detta beroende på att deras apotek ligger i glest befolkade trakter och en följd av detta liten avsättning. Just detta förhållande torde vara den största orsaken till att inte läkemedelspriset blivit sänkt. Möjligt är att även den omständigheten, att en apotekare får vänta orimligt länge på privilegium, medverkat. Man resonerar då på det sättet, att vederbörande under sådana förhållanden måste beredas tillfälle att förtjäna tappert under den korta tid, som står honom till förfogande. Om detta nu är orsakerna till uppehållande av en oskäligt hög medicinaltaxa, måste dessa orsaker bortelimineras. För det första borde apotekare, vars inkomst överstiger en rimlig gräns, progressivbeskattas, och borde dessa skattemedel användas till upphjälpande av de apotekares inkomster, som ligga under vad man kan anse vara rimligt. För det andra kan det inte vara förenligt med sund utveckling att utbilda långt större antal apotekare än landet har behov av. Men helt naturligt är, att nu rådande höga inkomster för privilegiuminnehavare är den största orsaken till att överbefolkning på detta område uppstår. Vill man vidtaga åtgärder, som reducera de höga inkomsterna för apoteksinnehavarna, kommer detta att reglera i den riktning, att tillströmningen till denna bana blir normal.

Allt som är ägnat att föra sjukvården in på rimliga och sunda vägar, bör ej försummas. Om oegentligheter förekomma på andra områden är det beklagligt, men låtgåsystemet får ej opåttalt fortgå, när det gäller ett oundgängligt behov för den sjuke. De, som drabbats av sjukdomens tunga lott, böra skyddas i första hand.

Då man fått veta, att viss apotekslokal förhyrts i Stockholm till ett pris av 50,000 kronor per år, skulle man ställt sig tvekande till denna uppgift, om man inte för någon tid sedan läste i en av landets större tidningar, att visst läkemedel kostade i inköp omkring 3 kronor per kilo, men försäljningspriset utgjorde 300 kronor per kilo. Man behöver knappt

ingå på relation av flera exempel och vi skola inte göra detta. Spörsmålet det här gäller har så ofta blivit påtalt, och kravet på rättelse har stort fog för sig. Om den utredning vi begära kommer till stånd, skall vår uppfattning bekräftas.

Glädjande är att många viktiga beslut kommit till i utjämnande syfte, när det gällt läkarearvoden och vårdandet av den sjuke i allmänhet. Otvivelaktigt återstår mycket att göra även på detta område, och allt som gäller sjukvård, är det från social och humanitär synpunkt rättvist att ej påbörda den sjuke större bördor, än vad nöden kräver.

Med stöd av vad vi sålunda anfört hemställa vi värdsamt,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes snarast låta utreda vad som bör åtgöras för att nedbringa läkemedelsprisen, samt därvid taga under övertägande, att de apoteksinnehavare, vars inkomst av rörelse överstiger skäligt belopp, progressivbeskattades, för att med dessa medel bereda hjälp åt innehavare av mindre bärkraftiga apotek, samt efter verkställd utredning till riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 29 januari 1926.

Oscar Osberg.

I motionens syfte instämma:

Carl Lovén.

Carl Jansson.

P. Bergström

i Bäckland.

Gustaf Olsson

Jones Erik Andersson

Lars Olsson

i Ramsta.

i Ovanmyra.

Gustav Johanson,

L. Aug. Schill.

Hallagården.